ל א מיי' פ"ב מהל' , מעילה הלכה ז:

מעינה הנכה ז: לא ב מייי פ"ד מהלי שקלים הל' יא יב: לב ג מייי פ"ה מהלי

:ערכין הלכה יד

 ל) מעילה ט., ב) שם י.,
 ג) [כמובות קו: מנחות עט:], ד) תמורה יא: [ודף יט: ערכין ה. בכורות יד:], ד) [עי תוס' תמורה יט:

ד"ה זאת אומרתו. ו) יומא

נ. סה. הוריות ו. [לקמן יב.], 1) צ"ל בביסא,

בכלי. הביא לעזרה ונתנה בכלי

שרת: הוכשרה. נגמרה קדושתה

ליפסל בטבול יום. וכל לשון הכשר

לשון תיקון שמתקנו ומומינו לכך:

הקומץ. של מנחת יחיד: והלבונה.

של מנחת יחיד: ומנחת כהנים.

שהיא כליל ואינה נקמלת: ומנחת

כהן משות. חביתי כהן גדול שבכל

יום מחליתה בבוקר ומחליתה בערב:

ומנחת נסכים. הבאה עם הבחמה

שלשה עשרונים לפר ושני עשרונים

לאיל ועשרון לכבש והן כולן כליל:

קדשו בכלי כו'. והך דפליג לה בתרתי בבי הך והך דלעיל דהמנחות

מועלין בהן כו' משום דבסיפא יש

חילוק ביניהם במילי אחרניתא

במסכת מעילה דבההיא דלעיל לא

קתני וחייבין עליה משום פיגול

ונותר וטמא בקדושת כלי עד שיקרב

הקומץ ובהנך שכולן כליל קחני

בקדושת כלי דידהו וחייבין עליהם

משום נותר ומשום טמא. קתני מיהא

קטורת וקתני קדשו בכלי וע"כ

(ה) מתניתין לעיל גבי קדושת מכתשת

תנא נפסלת בטבול יום ולא תנא

לינה והכא תנא לינה ש"מ קדושת

כלי דהכא לאו מכתשת היא אלא כלי

שבשעת הקטרה דומיא דקומן

ולבונה ושאר השנויים כאן עמה

אלמא מכתשת לא מקדשא ליה

קדושת הגוף: הואיל ולורתה (ט) . אינה משנה את מראיתה הלכך אע"ג

דהדושת הגוף היא לא מיפסלא בלינה ומיהו משקדשה בכלי ליקרב גזור

בה רבנן פסול לינה דלמא אתי לאכשורי בשאר המתקדשים

בכלי: מכל מקום קשיא קדושה שבהן להיכן הלכה. בין בתמידין

בין בקטורת: לב ב"ד מחנה עליהם. בשעת לקיחה דלא ליקדשו

קדושת הגוף אלא הלריכין לשנה וכל מידי דליבור נותנין ב"ד לב:

והא מר הוא דאמר. במסכת תמורה: הקדיש זכר לדמיו. הקדיש

איל לדמיו: קדוש קדושת הגוף. ואינו נמכר מאחר שהקדישו

והוא עלמו ראוי להקרבה אינו יולא מידי מזבח [חמורה לג:]. והכא נמי למאי

הגהות הב"ח

(ה) רש"י ד"ה קדשו וכו"וע"כ מדתניא לעיל: (ב) ד"ה הואיל וצורתה כל במכתשת קדושת הגוף במכתשת קדושת הגוף ובלינה היינו טעמא דלא מיפסל לפי שאינה משנה את מראיתה: (ג) תום' ד"ה אלא וכו' בסיסא. נ"ב בפ"ג דמנחות ד' כג ע"ב פרש"י ביסא כלי ששם בולנין פיסה כני ששם פוננין מנחה ובתוס' ס"פ המזבח מקדש משמע דהם גורסי' סיסא: (ד) ד"ה הואיל וכוי :הראוי וכל״ל: אדא הראוי ונכ"ל. (ה) ד"ה מ"מ וכו' גבי מכתשת שניקבה ושלחו כל"ל ותיבת ונשברה

גליון הש"ם גמ' לדמי נסכים. עי' טינ ד' כו ע"ב תוס' ד"ה אבל:

מוסף רש"י המנחות מועלין בהן כהנים. דכתיב וכל מנחת כהגים. דכתיב וכל מנחת כקן כליל תהיה (שם י.). ומנחת כהן משוח. היינו חביחי כהן גדול (שם). ומנחת נסכים. היינו מנחה הבלה עם הזבח שיש בו נסכים, דאין בו שיריים, דכל הני דמתני׳ כליל נינהו (שם). מועלים בהן משהוקדשו. קדועת פה בעלמת (שם). לב בית דין. על כהנים (מנחות עט: מכת"י). הקדיש זכר לדמיו. איל, דחזי לעולה ואקדשיה לדמי עולה (ערכיו ה.) שימכרנו עונה (עורבין ה.) שימכרנו ויביא בדמיו עולה (בכורות יד: תמורה יא:) או אשס (תמורה יש:). ולהכי נקט רכא זכר, דבעולה אייני רכא זכר, דבעולה אייני וליכא למימר קדשה קדושת הגוף (תמורה יא:) או: להכי נקט זכר דחזי לעולה משום דרובל דמייתי קרבן
שלה מיימו (בכרות ידי).
עולה מיימו (בכרות ידי).
קדוש קדושת הגוף.
והול עלמו יקרב עולה,
דמים נחמל ליה קדושת
דמינו דמחל ליה קדושת הגוף הואיל והוא חזי טבוף טוטיל הטוט ע לגופיה (ערכין ה. וכעי תמורה ימ:) ולזיט יכ למוכרו הואיל והוא גופיה מזיא לעולה (תמורה יא:). תחתיהם. ונתכפרו בהו ואחר כך נמנאו האבודי

אבל בכלי לא קדשה דתקדש קדושת הגוף דמכתשת שנשחקה בה

דקדושת דמים הוא אלא מעתה לא

תפסל במבול יום אלמה תניא נתנה

במכתשת נפסלת במבול יום וכי תימא כל

קדושת דמים מיפסלי בטבול יום והתנן

6 המנחות מועלין בהן משהוקדשו קדשו. בכלי הוכשרו ליפסל במבול יום ובמחוסר

כפורים ובלינה קדשו בכלי אין לא קדשו

בכלי לא אלא מאי קדושת הגוף היא אלא

מעתה תיפסל בלינה אלמה יותנן הקומץ

והלבונה והקטורת ומנחת כהנים ומנחת

כהן משוח ומנחת נסכים מועלים בהן

משהוקדשו קדשו בכלי הוכשרו ליפסל

קדשו בכלי אין לא קדשו בכלי לא

אמר ליה לינה קאמרת שאני קטורת הואיל וצורתה בכל השנה כולה מִ״מ

קשיא וכי קדושה שבהן להיכן הלכה

אמר רבה בילב בית דין מתנה עליהן אם

הוצרכו הוצרכו ואם לאו יהיו לדמיהן א"ל

אביי יוהא מר הוא דאמר יהקדיש זכר

לדמיו קדוש קדושת הגוף לא קשיא הא

דאמר לדמי עולה הא דאמר ∞ לדמי נסכים

איתיביה אביי יפר ושעיר של יום הכפורים

אחרים

שאבדו והפריש

יום ובמחוסר כפורים ובלינה

דקדושת דמים. אין בה אלא קדושת דמים שלקחה מתרומת הלשכה הובשרן דיפסד במבוד יום. וא"ת כי לא קדשו בכלי נמי ליפסל בטבול יום מידי דהוה אחולין שנעשו על לאו כלי שרת היא: בטבול יום. אם נגע בה: המנחום. מנחת יחיד: עהרת הקודש דמיפסל בעבול יום כדמוכח בסוף נדה (דף עא: ושם) מועלין נהן משהוקדשו. דקדושת דמים בת מעילה היא: קדשו דתנן היושבת על דם טהור מערה מים לפסח ודייקינן מערה אין נוגעת לא דחולין שנעשו על טהרת

קודש כקודש דמו וי"ל דתנא דהכא סבר לאו כקודש דמו כחזרו לומר דהתם דהרי הוא כמגע טמא מת בקדשים ולא לחולין א"נ הכא מיירי מדאורייתא וה"ה דמקודם לכן מיפסלי מדרבנו ואם תאמר א"כ מאי פריך לעיל ניתא דקדושת דתים היא והא דקתני נפסלת בטבול יום היינו מדרבנן וכמשנה ראשונה דהתם דסברה דכקודש דמו וי"ל דאי מטעם דכקודש דמו מיפסלה בטבול יום ה"כ אפילו לא נתנה במכתשת נמי דכיון דמדרבנן מיפסלא אפי׳ אינה ראויה להקרב נמי או שמא קטרת לא מיפסלא משום חולין שנעשו על טהרת קדש דלא שייך בה האי טעמא כיון דלאו בת אכילה היא אבל לעיל האמר שפיר וכ"ת כל הדושת דמים מיפסלא בטבול יום ולא קשה ליה אפי׳ לא נתנה במכתשת נמי דלא מפסלא קדושת דמים כל זמן שמחוסר מעשה בגופו דהיינו כתישה והשתא נמי ניחא מה שמקשה דאמאי לא פריך מרישא דתנא לעיל מהך דהמנחות כו' דמייתי הכא ובפ"ב דמעילה (דף ט.) שתי הלחם ולחם הפנים מועלין בהם משהוקדשו קרמו בתנור הוכשרו ליפסל בטבול יום קרמו אין לא קרמו לא ולפי מה

שפרישית דקדושת דמים לא מיפסלא וכן בטבול יום כל זמן שמחוסר מעשה בגופו לא ה"מ למיפרך מרישא דאפילו נתנוה בתנור אכתי מחוסר קרימה וכשישחט עליהן הזבח

תחתיהם

אחר הקרימה שהיא אפייה: אלא מעתה תיפסד בדינה אדמה תגן בו'. פירש בקונטרס דדייק מדקתני לעיל גבי מכתשת טבול יום ולא קתני והכא תנא לינה ש"מ דכלי דהכא לאו מכתשת היא אבל אי לאו הך מתניתין דמייתי מברייתא גופה דמכתשת דקתני טבול יום ולא קתני לינה לא מלי למיפרך דאיכא למימר תנא טבול יום וה"ה לינה וא"ת ותקשה ליה מטבול יום גופיה דבברייתא קתני דמכי נתנה למכחשת נפסלה בטבול יום ואילו

מהני תנאה דלב ב"ד כי אמרי׳ נמי יהו לדמיהן קדשי להו לגופייהו: הכא תנן קדשו בכלי הוכשרו ליפסל בטבול יום דהיינו כלי GQ. דבשעת הקטרה אין לא קדשו לא וי"ל דהא לא הוה קשה ליה כולי האי דמני למימר דבקטרת אפילו לא קדשו בכלי נפסלת בטבול יום והא דנקט קדשו בכלי לענין טבול יום לא נקט אלא משום מנחת כהנים ומנחת כהן משוח השנויים כאן ואבל לעיל דייק שפיר לא קדשו לא אטבול יום דקדשו בכלי קאי אטבול יום ומחוסר כפורים ולינה דאל"כ בחנם נקט ט"ין חדע דהא קומך נמי אפילו לא קדש בכלי נפסל בטבול יום ובמחוסר כפורים ובלינה מכי נחקדשה המנחה (ג) ש בסיסא כדקחני לעיל המנחות מועלין בהן והא דתנא קומץ בהדי הנך משום סיפא דקתני וחייבין משום נותר וטמא דקאי אכולהו אבל מלינה פריך שפיר דליכא למימר דהוא הדין לא קדשו ונקט קדשו משום מנחת כהנים וחביריה דא"כ אמאי חנא כלל קטורת בהדייהו ועוד י"ל דהא פשיטא ליה דאין קטורת נפסלת בלינה משעת נחינה במכתשת שהרי היו עושים אותה בתחלת השנה לנורך כל השנה ולא מייתי מהך מתניחין אלא דשייך פסול לינה בקטורת דאי לאו מתני׳ ה"א דאין שייך בקטורת פסול לינה כלל: **הראיד** וצורתה בד השגה בודה. פי׳ בקונטרס שאין מראיתה משתנה הלכך אע"ג דקדושת הגוף היא לא מיפסלא בלינה מיהו משקדשה בכלי ליקרב גזור בה רבנן לינה דלמא אתי לאכשורי בשאר קרבנות המתקדשים בכלי ולפי׳ אי אפשר לה ליפסל אלא מדרבנן וקשה דבפרק הוליאו לו (יומא דף מח. ושם) בעי רב פפא חישב בחפינת קטורת מהו ופשיט לה מהא דאמר ר"ע הסלת והלבונה והגחלים והקטורת שאם נגע טבול יום במקלתן פסל את כולן ומדפסיל טבול יום פסלה נמי לינה ומדפסלה לינה פסלה נמי מחשבה והקשה בקונטרס שם דאמאי לא מייחי ראיה מהכא דפסלה לינה וליכא למימר דהתם מייתי ראיה דמדאורייתא פסלה לינה ומהכא ליכא לאוכוחי דפסלה מדאורייתא דהא לפ״ה דהכא ע״כ לא פסלה אלא מדרבנן לכ"נ לפרש שאני קטורת הואיל וצורתה כל השנה כולה שעיקר מצותה בכך לעשותה כולה בתחלת השנה ולאחר קידוש כף אפשר דמיפסלא מדאורייתא כשאר קרבנות ועוד כיון דיש שיעור להקרבת קטורת פרס שחרית ופרס ערבית אין כלי שרת מקדשה (ה) שלא מדעת כדמשמע בס"פ לולב וערבה (סוכה דף נ.) אי נמי אין כלי שרת מקדשים אלא בזמנן אפילו ליפסל כדמוכח בס"פ שתי הלחם (מנסות דף ק.) אע"ג דבס"פ לולב וערבה לריך לומר דמילוי ערב שבת חשיב בזמנן לפי שא"א למלאות בשבת גבי מכחשת חשיב אפשר והשתא אתי שפיר דלא מלי למידק מהכא דפסלה לינה מדאורייתא אבל מההיא מוכח שפיר דפסלה מדאורייתא מידי דהוה אטבול יום דפסל מדאורייתא מדפסל אפילו ע"י לירוף כלי ואע"ג דטבול יום חמיר דפסיל משנתנה למכחשת קידוש כף חשיב לגבי לינה כנחינה למכחשת לטבול יום ועי"ל דלאו מדפסול טבול יום דייק פסול לינה אלא כלומר מדפסול ע"י לירוף כלי אלמא אריך הקטרה לכלי דכשאין לריך לכלי אין כלי מלרפו ואפי׳ הוי לירוף כלי מדרבנן לא תקון אלא בלריך לכלי מדאורייתא וכיון דבעי כלי א״כ פסלה לינה כדדייקי׳ בפרק התכלת (שם דף נא.) על מחבת מלמד שטעונה כלי דאי אפי לה מאחמול מיפסלא בלינה אבל קשה דתפשוט מסיפא דהכת דפסלה דאורייתת דקתני וחייבין עליהן משום נותר דמשמע דקתי נמי אקטורת ועוד דקתני ופיגול אין בהן לפי שאין להם מתירין ואי לא מיפסלא מחשבה תיפוק ליה דלא פסלה מחשבה: מבר מקום קשיא. תימה אי מכחשת מיקדשא קדושת הגוף א"כ היכי אמר בערכין (דף י:) גבי מכתשת שניקבה (ה) ונשברה ושלחו אומנין מאלכסנדריא של מלרים ותקנוה האמר בזבחים (דף פח.) כלי שרת שנשברו אין מתקנין אותן ושניקבה אין מתיכין לתוכה אבר דאין עניות במקום עשירות וי"ל דמכתשת של משה שאני שהיתה מפטמת ביותר וי"ת דודאי לא היתה כלי שרת אלא שהקטורת היה קדוש קדושת הגוף בדבורו שהיה אומר יהא זה קטורת היה חל עליה קדושת הגוף אחר כתישה במכחשת שהיה ראוי להקטיר כמו הבהמה שהיא קדושה כשאומר יהא זה לעולה יהא זה לחטאת וכי משני לעיל שאני קטורת דקדושת דמים היא ה"ק דכשאומר יהא זה לקטורת לא חייל עלה קדושת הגוף: פר ושעיר של יום הבפורים. פיי בקונטרס דלכך ימוחו דלא חזי לשנה הבאה משום תרומה ישנה ובפ' שני שעירים (יומא דף סה:) ליתא למסקנא הכי

אלא מסקינן דלא בעינן חדשה אלא למצוה וטעמא דימותו משום דחיישינן לחקלה:

רבינו חננאל רקדשי דמים הוא ולאו . קדושת הגוף. והתמידים הקטורת במגע טבול יום לשוחקה קדשה. וכי תימא כל דבר שהוא קדושתו קדושת דמים נפסלת במגע טבול יום. והתנז במס' מעילה פ״ב המנחות מועלין בהן משהוקדשו קדשו בכלי הוכשרו ליפסל בטבול יום כו'. אם קדשו בכלי הן נפסלין ואם לא קדשו בכלי שרת אין נפסלין. הנה קדושת דמים הן אלו המנחות ואינן נפסלין בטבול יום. ולא מצא תשובה. ואמר ליה (רבה) [רב חסדא] אלא מאי הקטרת קדושת הגוף היא אי הכי תפסל בלינה כמו הזבחים. אלמה תנן במעילה פ״ב הקומץ והלבונה יהקטורת אם קדשו בכלי . הוכשרו להיפסל בלינה. ידחי רבה שאני קטורת דאע"ג דקדושת הגוף היא כיון דצורתה בכל השנה. כלומר הואיל והיא נעשית מתחלת השנה אין הלינה פוסלת בה אלא עד שתקדש בכלי. ויש מי שאומר כיון שהקטורת כך צורתה לא שבהן . הלכה. כמו שאיז אומרים אותה. כך [אין] אומרים בתמידין קדושה שבהן להיכן הלכה אלא נפדין . תמימים. אלא אמרינן שאני קטורת והקושיא בתמידין עומדת. וי"א כיון שהן קדושת הגוף שניהן שוין. והא דאמר מ"מ קשיא וכי קדושה שבהן להיכן הלכה שבחן לחיכן חיכה אתרוייהו מקשינן. ורבא מפרק אתרוייהו לב ב״ד מתנה עליהז. כלומר בעת

יום הכפורים שאבדו א) עי׳ תוס׳ ערכין ה׳ א׳ ד״ה

לדמי נסכין לא קידש אלא לדמיו. ומותיב עליה אביי מפר ושעיר

מתנה עליהן אם

הוצרכו לצבור הוצרכו ואם לאו יהיו לדמיהן. א"ל אביי לרבא ^(†)

יהא את הוא דאמרת

הקדיש זכר לדמיו קדוש קדושת הגוף. א״ל כי . קאמינא היכא דא״ל לדמי